

Arrest

nr. 76 427 van 1 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 18 november 2011 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven

vormen, overschrijding of afwenning van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Tsjetsjenië, in Grozny, op 13 februari 1984. Op 25 november 2007 dienden u en uw echtgenote, A. A. (...) (O.V. 6.757.056), een asielaanvraag in Polen in. Aan u en uw echtgenote werd er de subsidiaire beschermingsstatus toegekend waardoor u een tijdelijke verblijfsvergunning, een pobyt genaamd, kreeg. Omwille van de slechte gezondheidstoestand van uw zoon, A. A. (...), en omdat u uit uw appartement in Polen gezet werd omwille van renovatiewerken, besloot u Polen te verlaten. Op 25 januari 2011 dienden u en uw echtgenote in België een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties. Op 11 juli 2011 kregen u, uw echtgenote en uw kinderen een medische regularisatie met de daarbij behorende verblijfsvergunning voor 1 jaar in België omwille van de ziekte van uw zoon, A. A. (...). A. (...) is inmiddels overleden.

In Tsjetsjenië heeft u persoonlijk volgende problemen gekend.

Tussen 2000 en 2002 werd u bijna iedere keer wanneer u bij een blokpost toekwam, tegengehouden door Russische militairen. Iedere jongere met een sportieve lichaamsbouw werd in die periode tegengehouden aan de blokposten. Om te pesten fouilleerden Russische militairen er jongeren in het bijzijn van vrouwen. In 2001 of 2002 werd u zo samen een andere jongen bij een blokpost uitgekleed.

Sinds 2001 had u in uw woning een ruimte waar personen tegen betaling konden gamen. Er kwamen ook een aantal jongeren bij u gamen die gestreden hadden tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog van 1994 tot 1996. De wijkagent A. M. (...), tevens familie van u langs vaderskant, zei tegen uw broer dat u deze jongens niet meer mocht ontvangen. Indien u dit wel deed, zouden u en uw familie problemen krijgen. Ook zei hij dat jullie werden geschaduwed.

Twee weken later, in 2003, vielen gemaskerde militairen uw woning en de woning van een buur binnen. Omwille van het feit dat uw broer A. (...) bij de politie werkte, werd er niemand bij u thuis meegenomen. De broer van de buurman werd wel meegenomen en na 1 maand vrijgelaten. U vermoedt dat de militairen wilden controleren of u geen rebellen zou huisvesten.

De enige persoon die u momenteel vreest in uw land is de wijkagent. In 2003 of 2004 vond er een evenement plaats waarbij zowel uw broer als de wijkagent aanwezig waren. Toen de wijkagent had gedronken, nam hij zijn vuurwapen en schoot een paar keer naar uw broer. Uw broer kon ontsnappen. Vrienden hebben ermee gedreigd om de wijkagent aan te klagen bij de rechtbank waardoor hij zijn job zal verliezen. Echter, uw broer heeft dit niet gedaan. U vindt de wijkagent een gevaarlijk man die bereid is alles tegen betaling te doen. U weet niet precies wat u van hem vreest. Misschien kan hij u vals beschuldigen van iets. Momenteel is er geen strafzaak tegen u, noch heeft de wijkagent u iets ten laste gelegd.

U besloot uw land van herkomst te verlaten voor het welzijn van uw dochter, M. A. (...) omwille van de algemene situatie die er toen in Tsjetsjenië heerste. U verklaart namelijk dat er constant geschoten werd, er veel incidenten waren, en helikopters boven uw huis vlogen.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Russisch internationaal paspoort, kopieën van de pobyts of de Poolse tijdelijke verblijfsvergunningen van u, uw echtgenote, uw dochter M. (...) en uw zoon A. (...), de geboorteakte van uw dochter M. (...), de geboorteakte van uw zoon A. (...), een kopie van een geboortecertificaat van uw zoon S. (...), een identiteitsbewijs van uw zoon S. (...), uw huwelijksakte, een oproep tot vaccinatie tegen poliomyelitis van uw zoon S. (...) dd. 02.02.2011, een document met richtlijnen betreffende het uitbetalen van het kraamgeld, een kopie van een oproep tot aangifte van uw zoon S. (...) bij de burgerlijke stand, een kopie van een uittreksel uit het overlijdensregister van uw zoon A. (...), een kopie van een medisch voorschrift voor uw zoon A. (...) met de contactgegevens van een arts, de Belgische tijdelijke verblijfskaart van u en uw echtgenote en een faxkopie van uw intern Russisch paspoort.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient echter besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees ten aanzien van uw land van herkomst aannemelijk te maken.

Tijdens het gehoor voor het CGVS haalt u aan dat u tussen 2000 en 2002 bijna bij iedere blokpost werd tegengehouden (CGVS, p. 9). Ook stelt u dat u van 2001 tot uw vertrek uit uw land een ruimte in uw woning had waar anderen tegen betaling konden gamen (CGVS, p. 9 & 10). De wijkagent waarschuwde u dat de jongeren die hadden gestreden tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog niet meer bij u mochten gamen (CGVS, p. 9). Zoniet zouden u en uw familie volgens de wijkagent problemen krijgen (CGVS, p. 11). Twee weken later was er een inval door gemaskerde personen in uw woning en bij de burens, naar u vermoedt omdat de militairen wilden controleren of u strijders zou huisvesten. U haalt eveneens aan dat de wijkagent in 2003 of 2004 tijdens een ruzie met uw broer een paar keer naar uw broer heeft geschoten (CGVS, p. 12).

Echter, er dient opgemerkt te worden dat bovenstaande door u verklaarde problemen niet meer actueel zijn. Immers, al deze door u gekende problemen dateren van 2000 tot 2004. Daarbij biedt u geen indicatie dat u momenteel verdere vervolging in uw land vreest omwille van bovenstaande aangehaalde problemen. Zo stelt u zelf dat u in 2002 voor de laatste keer bij een blokpost werd tegengehouden (CGVS, p. 10). Ook verklaart u zelf geen problemen te hebben gekend door het betalend aanbieden van computergames (CGVS, p. 10). Wat de vrees voor de wijkagent die naar uw broer heeft geschoten (CGVS, p. 12), betreft, blijkt uit uw verklaringen nergens dat deze u persoonlijk viseert. Op de vraag waarom u hem vreest verwees u immers louter naar het feit dat deze persoon een slecht karakter heeft, dat hij tegen betaling bereid is alles te doen en dat hij met zijn eigen familie ruzie heeft. Op de vraag wat u precies van hem te vrezen heeft, gaf u aan dit niet te weten. De wijkagent noch andere instanties hebben u alvast ooit iets ten laste gelegd (CGVS, p. 5, 12 & 13). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u in de vragenlijst voor het CGVS die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, nergens uw vrees voor de wijkagent vermeld heeft (vragenlijst CGVS, p. 1-3). Ter bevestiging van het gedateerd karakter van deze door u aangehaalde incidenten uit de periode 2000-2004 dient opgemerkt te worden dat u in de CGVS-vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, stelt dat u uw land in 2007 heeft verlaten zonder concrete aanleiding (vragenlijst CGVS, p. 3).

Wat uw verklaring betreft volgens dewelke u uw land van herkomst heeft verlaten omdat uw dochter erg onrustig was door de constante beschietingen op straat en helikopters die over het huis vlogen (CGVS, p. 9 & 12), dient vastgesteld te worden dat u met deze problemen wijst op de algemene veiligheidstoestand in uw herkomstregio zonder dat hierin een intentionele bedreiging ten aanzien van uw dochter, uw echtgenote of u kon worden gevonden. U wees er ter zake op dat de veiligheidsincidenten te maken hadden met het feit dat uw woning aan de rand van de bergen ligt en het gegeven dat de lokale luchthaven op 12-13 kilometer van uw woning ligt. Bijgevolg kan hieromtrent geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u of uw gezin in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Wat betreft uw verwijzing naar de algemene veiligheidstoestand moet verder opgemerkt te worden dat, wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, kan worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige

en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Ter bevestiging dat in uw hoofde geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld, dient opgemerkt te worden dat u na uw vertrek uit uw land in 2007, in de zomer van 2010 voor de duur van twee weken naar uw herkomstregio bent teruggekeerd, om uw moeder in Grozny, Tsjetsjenië, te bezoeken (CGVS, p. 6). Vanuit deze optiek moet eveneens gewezen worden op de vaststelling dat u niet weet wat u momenteel vreest in uw land indien u nu ernaar zou terugkeren (CGVS, p. 11). Behalve uw verwijzing naar voornoemde wijkagent wijst u enkel nog op het feit dat u zou willen dat uw kinderen een normale opleiding zouden kunnen genieten, hetwelk een socio-economisch gegeven is dat niet binnen het bestek van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming valt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw Russisch internationaal paspoort, de kopieën van de pobyts of Poolse tijdelijke verblijfsvergunningen van u, uw echtgenote, uw dochter M. (...) en uw zoon A. (...), de geboorteakte van uw dochter M. (...), de geboorteakte van uw zoon A. (...), een kopie van een geboortecertificaat van uw zoon S. (...), het identiteitsbewijs van uw zoon S. (...), uw huwelijksakte, de Belgische tijdelijke verblijfskaart van u en uw echtgenote en een faxkopie van uw intern Russisch paspoort bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit en de identiteit van uw gezin die geenszins betwist worden. Doch deze documenten bevatten geen informatie over de door u aangehaalde problemen. De oproep tot vaccinatie tegen poliomyelitis van uw zoon S. (...) dd. 02.02.2011 stelt enkel dat S. (...) ingeënt diende te worden tegen poliomyelitis. Het document met richtlijnen betreffende het uitbetalen van het kraamgeld bevat louter informatie betreffende het verkrijgen van het kraamgeld. De kopie van een oproep tot aangifte van uw zoon S. (...) bij de burgerlijke stand stelt alleen maar dat u de geboorte van uw zoon S. (...) diende aan te geven bij de burgerlijke stand. De kopie van een uittreksel uit het overlijdensregister van uw zoon A. (...) stelt louter dat hij op 6 augustus 2011 is gestorven. De kopie van een medisch voorschrift voor uw zoon A. (...) met de contactgegevens van een arts toont louter aan dat een bepaald medicament werd voorgeschreven aan uw zoon A. (...) door de vermelde arts. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Zij zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen onvolledig en onjuist gemotiveerd zijn. Verder in het verzoekschrift besluiten verzoekende partijen dat de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM schenden.

3.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de

vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, het gegeven dat verzoekende partijen behoren tot een risicogroep – *in casu* de groep van personen die voormalige rebellen helpen – en de vaststelling dat eerste verzoekende partij reeds werd vervolgd.

3.2.3.1.1. Verzoekende partijen betogen dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië erg onrustwekkend is, aangezien de mensenrechtenschendingen er nog steeds schrijnend hoog blijven en deze een willekeurig karakter vertonen. Zij verwijzen naar het arrest nr. 57 220 van de Raad voor Vreemdelingen van 2 maart 2011 om aan tonen dat er een *“hoog niveau van het risico van vervolging bestaat voor de bevolking van Tsjetsjenië in het algemeen”*, daar er nog steeds op grote schaal schendingen van de mensenrechten plaatsvinden en er nog steeds straffeloosheid heerst. Ook refereren verzoekende partijen aan een passus uit het rapport: *“Legal remedies for human rights violations in the North-Caucasus region”* van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa d.d. 4 juni 2010, waarin wordt vermeld dat de situatie in de Noord-Kaukasus, en dan voornamelijk in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan de meest ernstige en meest delicate situatie is wat betreft schendingen van de mensenrechten in de hele geografische regio van de Raad van Europa. Deze vaststellingen worden volgens verzoekende partijen eveneens bevestigd in de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt (Subject Related Briefing *“Russische Federatie/Tsjetsjenië”* *“veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011). Hun inziens kan men in voornoemd rapport erg onrustwekkende elementen terugvinden die wijzen op een systematische en willekeurige vervolging van burgers. Hiertoe halen zij onder meer enkele passages aan met betrekking tot het aantal arrestaties en verdwijningen die sedert eind 2008 hebben plaatsgevonden in Tsjetsjenië, waarbij verzoekende partijen in het bijzonder de aandacht wensen te vestigen op de vaststelling dat de cijfers die voorhanden zijn, *“slechts het topje van de ijsberg zijn”*. Het echte cijfer ligt aldus veel hoger, wat wijst op het willekeurige karakter van de vervolgingen, onderstrepen verzoekende partijen. Dit willekeurige karakter van de vervolgingen maakt dat men het conflict in Tsjetsjenië niet kan reduceren tot een situatie van *“rust”* waarbij nu en dan mensenrechtenschendingen worden vastgesteld. De situatie mag dan wel drastisch veranderd zijn, volgens verzoekende partijen is er nog wel degelijk sprake van een algemene onveilige situatie. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met deze elementen.

3.2.3.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, en dit mede gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Vervolgens wenst de Raad te verwijzen naar de volgende passage uit de bestreden beslissingen: *“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in*

het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk."

Uit voorgaande motivering blijkt duidelijk dat verwerende partij bij de beoordeling van de asielaanvragen van verzoekende partijen wel degelijk rekening heeft gehouden met de heersende toestand in hun land. Verwerende partij, die zich baseert op de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie (administratief dossier, stuk 21, "Subject related briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië" "veiligheidssituatie in Tsjetsjenië", 20 juni 2011) ontkent niet dat er zich in Tsjetsjenië nog veel problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen, die onder meer de vorm aannemen van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en dergelijke meer. Echter, verwerende partij motiveert op afdoende wijze waarom de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen middels hun diepgaande uiteenzetting over de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië evenwel niet aantonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Dit blijkt duidelijk uit de door verwerende partij gedane vaststelling dat de voorgehouden vrees niet meer actueel is, daar eerste verzoekende partij niet wist te zeggen wie zij nu effectief dient te vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Het afwezig zijn van een vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade wordt bevestigd door de vaststelling dat eerste verzoekende partij zelfs is teruggekeerd naar haar herkomstregio, een gegeven waarvoor verzoekende partijen geen verschoningsgrond aanbrengen in hun verzoekschrift (zie punt 3.2.5.).

3.2.3.2.1. Verzoekende partijen wensen er tevens de aandacht op te vestigen dat zij bovendien behoren tot een groep die specifiek geïdoleerd wordt door het repressieve bewind, met name de groep van personen die hulp hebben geboden aan de rebellen. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar het in punt 3.2.3.1.1. vermelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens halen verzoekende partijen een passage aan uit het voornoemde rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa en uit het "Cedoca-rapport" om aan te tonen dat personen die hulp bieden aan rebellen behoren tot een groep van personen die een specifiek risico lopen op vervolging. Verzoekende partijen wijzen erop dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert de personen die hulp bieden aan rebellen kenmerkt als een specifiek kwetsbare groep. Nu in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat eerste verzoekende partij rebellen in haar woning heeft ontvangen, diende verwerende partij haar eigen informatie in aanmerking te nemen.

3.2.3.2.2. Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat het verwijzen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, nu aan deze arresten geen precedentswaarde kan worden toegekend.

De Raad beperkt zich ertoe te verwijzen wat desbetreffend in de nota met opmerkingen van verwerende partij wordt gesteld:

"Wat betreft de verwijzing naar het specifieke profiel van verzoeker dat niet wordt betwist, merkt verweerder op dat verzoekers geschetste specifieke profiel als lid van een groep die de voormalige rebellen heeft geholpen, niet volstaat om te stellen dat er sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd. Verweerder wijst er nogmaals op dat de door verzoeker aangehaalde problemen reeds dateren van tussen 2000 en 2004, waarbij hij zelf benadrukt heeft dat de wijkagent noch een andere instantie hem nooit iets ten laste gelegd heeft (CGVS, p. 5, 12 en 13). Bovendien is verzoeker na zijn vertrek uit zijn land in 2007, in de zomer van 2010 voor de duur van twee weken zelfs naar zijn herkomstregio teruggekeerd om zijn moeder in Grozny, Tsjetsjenië, te bezoeken, hetgeen bezwaarlijk verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Tot slot, haalde verzoeker zelf aan dat hij niet weet wat hij momenteel vreest in zijn land in

geval van terugkeer (CGVS, p. 11). De motieven hieromtrent worden correct en duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing, verzoekers loutere bewering dat hij zou behoren tot een risicogroep, weerlegt bovenstaande vaststellingen niet.” De Raad neemt deze motivering integraal over en maakt deze tot de zijne.

3.2.3.3.1. Een ander element waar volgens verzoekende partijen geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissingen betreft het gegeven dat eerste verzoekende partij reeds vervolgingen heeft ondergaan in het verleden. In dit verband citeren verzoekende partijen artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en citeren zij deels het arrest nr. 52 337 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2010.

Verzoekende partijen stellen dat verwerende partij niet betwist dat gemaskerde mannen in het huis van eerste verzoekende partij zijn binnengevallen en dat deze bedreigd werd door een wijkagent. De bestreden beslissingen beperken zich echter, geheel onterecht, tot de vaststelling dat de problemen van verzoekende partijen niet meer actueel zouden zijn, terwijl in het *“Cedoca rapport”* het volgende vermeld staat: *“In het algemeen kan gesteld worden dat indien een persoon eenmaal in het aandachtsveld van de ordediensten terecht komt, hij een groot risico zou hebben om blijvend door hen opgevolgd te worden.”*

3.2.3.3.2. Ook hier dient de Raad verzoekende partijen erop te wijzen dat het refereren aan de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, nu aan deze arresten geen precedentswaarde kan worden toegekend.

Verder verwijst de Raad in dit verband opnieuw naar de opmerkingen die verwerende partij desbetreffend heeft geformuleerd in haar nota (punt 3.2.3.2.2).

De Raad oordeelt derhalve dat aan de voorwaarden bepaald in artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet is voldaan.

3.2.4.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens hun vrees voor de wijkagent hebben vermeld, wijzen verzoekende partijen erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het verleden heeft geoordeeld dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. Dergelijke tegenstrijdigheden kunnen verzoekende partijen daarom niet worden verweten.

3.2.4.2. De Raad wijst er echter op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 (administratief dossier, stukken 14 en 17) wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partijen worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun asielrelaas vermelden, meer in het bijzonder hun vrees voor de wijkagent, de persoon bij uitstek die verzoekende partijen beweren te vrezen in hun land van herkomst. Het komt allerminst overtuigend over dat verzoekende partijen hierover met geen woord hebben gerept in de vragenlijst en dat eerste verzoekende partij dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal. Het argument van verzoekende partijen kan bijgevolg niet worden aanvaard.

3.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift met geen woord reppen over de vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen klaarblijkelijk geen vrees voor vervolging koesteren of dat zij een reëel risico lopen om ernstige schade op te lopen, aangezien eerste verzoekende partij heeft aangegeven dat zij na haar vertrek uit haar land van herkomst in 2007, in de zomer van 2010 is teruggekeerd naar haar herkomstregio gedurende twee weken om haar moeder te bezoeken. Daar dergelijke vaststellingen, die nochtans op definitieve wijze afbreuk doen aan de voorgehouden vrees van verzoekende partijen, niet worden besproken in het verzoekschrift, beschouwt de Raad desbetreffende motivering als onbetwist en vaststaand.

3.2.6. Waar verzoekende partijen nogmaals verwijzen naar het UNHCR *“Handbook”* en naar het reeds aangehaalde rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa om erop te wijzen dat een examiner de criteria moet toepassen in een geest van rechtvaardigheid en begrip en de asielinstanties met de grootst mogelijke zorg repatriëringsverzoeken dienen te behandelen in verband

met asielzoekers uit de Noord-Kaukasus, ziet de Raad niet in hoe het bijbrengen van betreffende passages een ander licht kunnen werpen op de motivering in de bestreden beslissingen.

3.2.7.1. Volgens verzoekende partijen onderzoekt verwerende partij de nood aan subsidiaire bescherming voor een familie niet. Deze zwijgt immers in alle talen over hun jonge kinderen. Nochtans is het risico op ernstige schade des te groter voor personen die behoren tot dergelijke kwetsbare categorie. Zij zijn van mening dat, krachtens artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind, een administratieve beslissing het belang van het kind dient te onderzoeken. Het is volgens verzoekende partijen evident dat een onmenselijke behandeling op een andere manier dient te worden onderzocht wanneer het gaat om een kind. Steunend op het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wijzen zij erop dat de lidstaten de volgende rechten dienen te respecteren: *“artikel 2: het recht op leven, artikel 3: het recht op menselijke integriteit en artikel 14: het recht op onderwijs”*. Verzoekende partijen hameren erop dat de situatie in Tsjetsjenië voor kinderen uitermate gevaarlijk en mensonwaardig is, er een gebrek aan medische en sociale structuren is en veel kinderen er niet naar school gaan. Ook verwijzen verzoekende partijen naar het standpunt van UNHCR dat vrouwen en kinderen in Tsjetsjenië tot een kwetsbare groep behoren. Deze dramatische humanitaire situatie in acht genomen, dienden de bestreden beslissingen zich uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Tsjetsjenië voor elk lid van de familie en niet enkel voor de toekenning van internationale bescherming voor de ouders.

3.2.7.2. De Raad stelt vooreerst dat, waar verzoekende partijen menen dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag werd geschonden, de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden en evenmin ertoe strekken de in het Verdrag opgesomde rechten aan de kinderen van verzoekende partijen te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partijen al dan niet aanspraak maken op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming. In onderhavig geval is gebleken dat verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat zij aanspraak maken op deze status. De schending van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij niet “in alle talen zwijgt” over de kinderen van verzoekende partijen. Eerste verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor aangegeven dat zij de Russische Federatie is ontvlucht omdat hun baby onrustig was, waarop verwerende partij het volgende heeft gesteld: *“Wat uw verklaring betreft volgens dewelke u uw land van herkomst heeft verlaten omdat uw dochter erg onrustig was door de constante beschietingen op straat en helikopters die over het huis vlogen (CGVS, p. 9 & 12), dient vastgesteld te worden dat u met deze problemen wijst op de algemene veiligheidsstoestand in uw herkomstregio zonder dat hierin een intentionele bedreiging ten aanzien van uw dochter, uw echtgenote of u kon worden gevonden. U wees er ter zake op dat de veiligheidsincidenten te maken hadden met het feit dat uw woning aan de rand van de bergen ligt en het gegeven dat de lokale luchthaven op 12-13 kilometer van uw woning ligt. Bijgevolg kan hieromtrent geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u of uw gezin in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”* Ook merkt verwerende partij in haar beslissingen het volgende op: *“Behalve uw verwijzing naar voornoemde wijkagent wijst u enkel nog op het feit dat u zou willen dat uw kinderen een normale opleiding zouden kunnen genieten, hetwelk een socio-economisch gegeven is dat niet binnen het bestek van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming valt.”* Het is dus niet zo dat verwerende partij met de problemen van de kinderen van verzoekende partijen, die hebben geleid tot hun vertrek uit Tsjetsjenië, geen rekening zou hebben gehouden, wat blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen. Waar verzoekende partijen gewag maken van de *“dramatische humanitaire situatie”* voor kinderen in Tsjetsjenië in het algemeen, is de Raad van oordeel dat het laattijdig aankaarten van deze situatie niet overtuigt. Ook wenst de Raad erop te wijzen dat hieronder wordt uiteengezet dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat een loutere verwijzing naar de schrijnende toestand voor kinderen in Tsjetsjenië, niet voldoende is om aan te tonen dat de kinderen van verzoekende partijen effectief bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Zulks dient steeds *in concreto* te worden aangetoond.

3.2.8. Uit de vaststellingen dat verzoekende partijen niet kunnen aantonen dat de door hen ingeroepen problemen actueel zijn, waarbij dient te worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij niet eens weet te zeggen wat zij precies van de wijkagent dient te vrezen, verzoekende partijen hun vrees voor de

wijkagent niet eens in eerste instantie hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekende partijen geen intentionele dreiging aan hun adres kunnen aantonen in verband met hun bewering dat hun dochter erg onrustig werd door de constante beschietingen op straat en de helikopters die over hun huis vlogen en uit de constatering dat eerste verzoekende partij, nadat zij uit Tsjetsjenië is gevlucht, in de zomer van 2010 voor de duur van twee weken terug naar haar herkomstregio is gekeerd, wat volledig afbreuk doet aan de door haar voorgehouden vrees, kan worden besloten dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van diezelfde wet kunnen worden toegekend.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat niet eens is onderzocht waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad merkt op dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich, steunend op enkele internationale rapporten, te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 21) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT